

Το κογιότ της ερήμου:

Σχέδια του αμερικανικού κράτους και των φίλων του για τη Μέση Ανατολή

Αν το σκεφτεί κανείς, οι απόψεις για την ιστορία της τελευταίας δεκαετίας έχουν πολύ πλάκα. Οι Αμερικάνοι πήγαν λέει να κάνουν πόλεμο πρώτα στο Αφγανιστάν και μετά στο Ιράκ και μετά στο Λίβανο και μετά στη Λιβύη και λίγο στο Πακιστάν και θέλουν και στο Ιράν και θέλουν και στη Συρία. Οι Αμερικάνοι κάνουν, λέει, πόλεμο για τα πετρέλαια. Οι Αμερικάνοι δηλαδή, μας μοστράρουν την διαφάνεια των προθέσεών τους σαν τον τελευταίο νταβατζή χρυσαυγίτη που την πέφτει νύχτα στο διπλανό κωλάδικο. Επίσης οι Αμερικάνοι κάνουν λάθη. Μας κάνουν δηλαδή τη χάρη, όχι μόνο να αποτυγχάνουν παταγωδώς, αλλά και να επιμένουν σκυλίσια στο κυνήγι της επόμενης αποτυχίας τους.

Οι Αμερικάνοι δηλαδή, είναι κάτι σαν το κογιότ της παλιάς σαββατιάτικης πρωινής ζώνης. Πιάνα πέφτουν στο κεφάλι τους, αμόνια από το πουθενά τους κάνουν χαλκομανία, αλλά εκεί αυτοί! Στα χνάρια του πετρελαιοφόρου μπιπ μπιπ μέχρι τελευταίου παιδικού καγχασμού των νηπιακής ηλικίας τηλεθεατών. Δυστυχώς ο παιδισμός, παρά τις κρυφές ηδονές που επιφυλάσσει στα θύματά του, έχει προ πολλού πάψει να είναι ρεαλιστική αντιμετώπιση του κόσμου. Αυτά που συμβαίνουν στη Μέση Ανατολή συμβαίνουν με σχέδιο, συμβαίνουν δίπλα μας και θα επηρεάσουν τις ζωές μας. Ακόμη και αν είναι κομματάκι δυσνόητα, θα πρέπει να τα γνωρίζουμε γιατί έχουν να κάνουν με τη ζωή. Και με τον θάνατο.

Χτίζοντας κράτη στη Μέση Ανατολή: η κοντινή γειτονιά

Η όλη ιστορία με τα χημικά όπλα που εξαπολύθηκαν κατά αμάχων στη Συρία θα μπορούσε μια χαρά να διεκδικήσει μια θέση στην πρωινή ζώνη. Είχε καλούς, είχε κακούς, είχε χαζούς, είχε αμόνια και πιάνα... τα βασικά υλικά για ένα διασκεδαστικό μισάωρο κινουμένων σχεδίων ήταν παρόντα. Από την άλλη βέβαια, οι πραγματικές προτεραιότητες των ΗΠΑ στην Συρία και τα γύρω της γίνονται όλο και πιο σαφείς και σχετίζονται άμεσα με την εισβολή στο Ιράκ το 2003. Οι άμεσες προτεραιότητες είναι:

α. Η πρόκληση εμφυλίου πολέμου και η διάσπαση του Ιράκ σε δύο ή τρία κράτη (ένα σουνιτικό, ένα σιιτικό και ένα κουρδικό).

β. Η διάσπαση της Συρίας και, αν γίνεται, η πρόκληση εμφυλίου στον Λίβανο.

γ. Η δημιουργία ενός κουρδικού κράτους που δεν θα περιλαμβάνει κατ' ανάγκη μόνο το Βόρειο Ιράκ (που τώρα πια λέγεται ιρακινό Κουρδιστάν) αλλά όσο το δυνατόν περισσότερες από τις περιοχές όπου βρίσκονται Κούρδοι.

Όντως η Συρία και το Ιράκ είναι σε φάση εμφυλίου και διάλυσης. Το Κουρδιστάν από την άλλη είναι σε φάση δημιουργίας. Κατ' αρχήν οι Κούρδοι της Συρίας έχουν τις δικές τους ένοπλες ομάδες και έχουν συστήσει την δική τους οργάνωση που πάει με το όνομα PYD (Κόμμα Δημοκρατικής Ενότητας). Έπειτα το πρώην Βόρειο Ιράκ, όπως έχουμε ξαναπεί πολλές φορές, έχει αποκτήσει κρατική οντότητα, έχει βρει τους δικούς του κρατικούς σκύλους να κάνουν κουμάντο, έχει τα δικά του πετρέλαια και είναι στα μαχαίρια με την κυβέρνηση της Βαγδάτης. Όπως μάθαμε έτσι στο ξεκούδουνο μέσα στο Καλοκαίρι, η Βαγδάτη και η "de facto αυτόνομη" κυβέρνηση του πρώην Βόρειου Ιράκ έχουν φθάσει "μέχρι τα πρόθυρα της ένοπλης σύγκρουσης" στο πρόσφατο παρελθόν.¹

Όπως ξέρουμε καλά από την ιστορία της ειρηνικής χώρας μας, η πρώτη δουλειά κάθε νεογέννητου κρατικού σκύλου είναι να αναζητεί "αλύτρωτους αδελφούς"

γύρω του. Ο ηγέτης του ιρακινού Κουρδιστάν Μασούντ Μπαρζανί βλέπει τον εμφύλιο στη Συρία σαν πρώτης τάξεως ευκαιρία για τη σύσταση ενός Κουρδιστάν που θα συμπεριλάβει (καταρχήν) και τους Κούρδους της Συρίας. Ο Μπαρζανί έχει ήδη αρχίσει να αποκαλεί την ανατολική Συρία "Δυτικό Κουρδιστάν". Τελευταία του δουλειά μέσα στον Ιούλη ήταν να ανησυχήσει για συγκρούσεις μεταξύ των Κούρδων του PYD και "φανατικών ισλαμιστών" στο "Δυτικό Κουρδιστάν" (πρώην ανατολική Συρία), να απειλήσει με "παρέμβαση" και τελικά να προσπαθήσει να συγκαλέσει μια "εθνική σύνοδο των Κούρδων" με την συμμετοχή των ηγεσιών των "υπόλοιπων κουρδικών εθνοτήτων" της περιοχής, δηλαδή των Κούρδων της Συρίας, της Τουρκίας και του Ιράν.²

Κοσμογονία με λίγα λόγια: κι όπως συνηθίζεται με αυτά τα πράγματα κανένας από τους υπόλοιπους κρατικούς σκύλους της περιοχής δεν μένει αδιάφορος. Ο μεγάλος ενδιαφερόμενος είναι βέβαια το τουρκικό κράτος. Όπως λέγαμε και στο προηγούμενο τεύχος, το τουρκικό κράτος έχει τη χαρά να διαθέτει στο εσωτερικό του δεκάδες εκατομμύρια Κούρδων οι οποίοι τροφοδοτούν ή/και ανέχονται ένα ένοπλο αντάρτικο επί τριάντα χρόνια.³ Προτού λοιπόν οι θρασύτατοι Κούρδοι του Ιράκ αρχίσουν να αποκαλούν την νοτιοανατολική Τουρκία "Βόρειο Κουρδιστάν", το τουρκικό κράτος κοιτάζει να λάβει τα μέτρα του. Στα τέλη του Ιούλη, και ενώ οι "σφοδρές συγκρούσεις" μεταξύ του PYD και των "φανατικών ισλαμιστών" εξελίσσονταν, τουρκικά F - 16 πετούσαν πάνω από τη Συρία έτοιμα να απαντήσουν "σε οποιαδήποτε πρόκληση" και ο αντιπρόεδρος της τουρκικής κυβέρνησης έκρινε καλό να ξεκαθαρίσει ότι "η Άγκυρα δεν θα ανεχθεί μια αυτόνομη κουρδική οντότητα στα σύνορά της". Προφανώς τα F - 16 είναι τα κατ' εξοχήν εργαλεία εφαρμογής της μη ανοχής.

Αλλά οι Τούρκοι δεν είναι μόνοι τους στον κόσμο. Γύρω τους έχουν ένα σωρό φίλους, έτοιμους να βοηθήσουν στην εξάπλωση της τουρκικής δυστυχίας όπως και όσο μπορούν. Για να μην λέτε ότι τα βγάζουμε από το μυαλό μας, θα παραθέσουμε εδώ τις απόψεις δύο έγκυρων αναλυτών από δύο αγαπημένες και ειρηνικές χώρες της περιοχής. Ο ένας είναι Έλληνας, λέγεται Γιώργος Οικονόμου και μας παρέχει τη σοφία του από τις σελίδες της ελληνικής έκδοσης του Foreign Affairs. Σύμφωνα με αυτόν, "συμφέρει το Ισραήλ η αποδυνάμωση της Τουρκίας, η πιθανή ανεξαρτητοποίηση και ενδυνάμωση του Κουρδιστάν και η στενότερη συμμαχία με την Ελλάδα και την Κύπρο. Το Ισραήλ, η Ελλάδα κι η Κύπρος είναι οι μόνες μη μουσουλμανικές χώρες στην περιοχή. Και κακά τα ψέματα. Όπως έγραψε ο Σάμιουελ Χάντιγκτον, εισήλαμε στην εποχή της σύγκρουσης των πολιτισμών".⁴ Ας κάνουμε μια παύση για να θαυμάσουμε την υπέροχη πολιτισμική κατηγορία "μη μουσουλμανικός" και πώς χωράει παπάδες με μούσι ZZ TOP και βουδιστές μοναχούς αντάμα. Μετά ας περάσουμε στον ρεαλισμό. Οι Έλληνες ακούνε για "κουρδικό ζήτημα" και τους τρέχουν τα σάλια ήδη από την δεκαετία του '90. Οι Έλληνες θα κάνουν ό,τι μπορούν για να αποδυναμώσουν το τουρκικό κράτος. Ο μόνος λόγος που οι Έλληνες δεν μιλάνε για διάσπαση της Τουρκίας είναι ότι το έχουν ξανακάνει στο πρόσφατο παρελθόν κι έχει καεί η γούνα τους.⁵

Ο άλλος αναλυτής των τεκταινόμενων λέγεται Jacques Neriai, είναι συνταγματάρχης του ισραηλινού στρατού και έχει διατελέσει σύμβουλος του πρώην πρωθυπουργού Γιτζάκ Ραμπίν. Σύμφωνα με ετούτον εδώ, "το Κουρδιστάν αποτελεί μια πιθανή γέφυρα για τις πολλές συγκρούσεις της Μέσης Ανατολής. Όποια δύναμη καταφέ-

ΠΕΡΙΠΤΕΡΟ

(
μακροσκελε
ίσα απόψεις μ
ε μικρούλες
φωτό
)

ρει να ελέγξει τα σύνορα ανάμεσα στο Ιράκ, τη Συρία και την Τουρκία θα μπορεί να ελέγξει και τους δρόμους ανεφοδιασμού του Κουρδιστάν (...).⁶ Η λέξη κλειδί εδώ είναι ο “δρόμος ανεφοδιασμού”. Όντως, τα σενάρια περί πιθανού Κουρδιστάν συγκλίνουν όλα τους σε δύο βασικά σημεία. Πρώτον, το Κουρδιστάν θα παρεμβάλλεται μεταξύ Ιράν, Συρίας, Τουρκίας και Λιβάνου. Τέρμα οι αποστολές ιρανικών όπλων στη Χεζμπολάχ και γενικότερα τέρμα η χερσαία πρόσβαση του Ιράν στη Μεσόγειο (τη θαλάσσια πρόσβαση την ελέγχει η αιγυπτιακή στρατιωτική δικτατορία, οπότε εντάξει). Δεύτερον και εξίσου σημαντικό, το Κουρδιστάν θα έχει πετρέλαια αλλά δεν θα έχει δική του πρόσβαση στη θάλασσα. Θα πρέπει λοιπόν να βασιστεί στους καλούς του γείτονες για να του παρέχουν αυτή την πρόσβαση (τους “δρόμους ανεφοδιασμού”). Και ποιοι να είναι αυτοί οι καλοί γείτονες; Η Τουρκία που ακούει Κουρδιστάν και σκέφτεται “την ειρήνη στο Αιγαίο που περνάει από τα βουνά του Κουρδιστάν”; Μήπως το Ιράκ, σε ανάμνηση της πάλαι ποτέ αρμονικής συμβίωσης και των πετρελαίων που ήταν παλιά δικά του; Μήπως το Ιράν λόγω της δικής του κουρδικής μειονότητας και της κοινής πολιτισμικής ταυτότητας (ως γνωστόν και στις δύο χώρες ζουν “μη Ορθόδοξοι Χριστιανοί”); Οποιαδήποτε κουρδική κρατική οντότητα θα εξαρτά την τύχη της από τις σχέσεις της με αυτόν που ελέγχει την πρόσβαση στη Μεσόγειο. Δηλαδή από το Ισραήλ και τους φίλους του, μεταξύ των οποίων με τόση ζέση κοιτάζει να συμπεριληφθεί το ελληνικό κράτος.

Χτίζοντας κράτη στη Μέση Ανατολή: Ο παγκόσμιος πόλεμος

Υπάρχουν βέβαια και περιοχές του κόσμου όπου το κογιότ και το μπιπ μπιπ δεν έπαιζαν στην πρωινή ζώνη τα σαββατιάτικα πρωινά της δεκαετίας του '90. Στην πρωινή ζώνη της Ρωσίας, για παράδειγμα, κυριαρχούσαν ο Μπόλεκ και ο Λόλεκ, τύποι που, τηρουμένων των αναλογιών, είχαν σχέδιο για τη ζωή τους και τον κόσμο. Αν μη τι άλλο, όταν τους έπεφτε αμόνι στο κεφάλι κοίταζαν να μην ξανακάνουν την ίδια μαλακία, γιατί θα ξαναπέσει το ίδιο αμόνι. Οπότε στη Ρωσία,

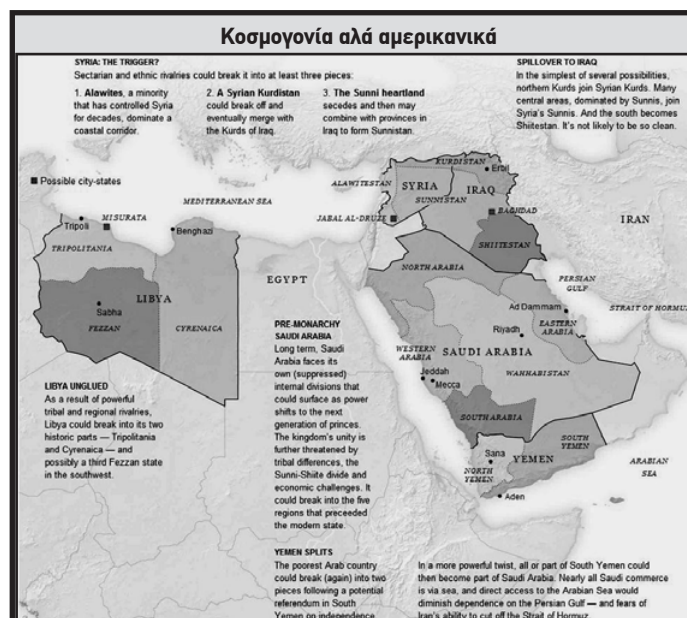
οι περισσότεροι αναλυτές, πολιτικοί, αλλά και απλοί πολίτες (...) απορρίπτουν την άποψη σύμφωνα με την οποία οι ΗΠΑ έχουν κάνει και συνεχίζουν να κάνουν λάθη στην περιοχή της Μέσης Ανατολής. Αντί γι' αυτό, υποστηρίζουν πως όλα αυτά αποτελούν τμήμα ενός περίπλοκου σχεδίου αναδιάρθρωσης του κόσμου και επιδίωξης της παγκόσμιας κυριαρχίας για λογαριασμό των ΗΠΑ.⁷

Πράγματι, όπως λέει και ο ανώνυμος αρχιπράκτορας που δημοσιεύει άρθρα στο Asia Times Online με το ψευδώνυμο Spengler, “είναι αδύνατον να πείσει κανείς τον Βλαντιμίρ Πούτιν ότι η μεσανατολική πολιτική των δύο τελευταίων αμερικανικών κυβερνήσεων ήταν απλά ηλίθια γιατί ο Πούτιν δεν νομίζει ότι ηλίθιοι άνθρωποι μπορούν να κυβερνούν μεγάλες δυνάμεις. Όλοι οι ηλίθιοι άνθρωποι που έχει γνωρίσει ο Πούτιν στη ζωή του είναι νεκροί”.⁸ Όντως, με τέτοιες εμπειρίες, ο Πούτιν και οι σύμβουλοί του σκέ-

φτονται την εναλλακτική ερμηνεία της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής (15 μακρόσυρτα χρόνια ηλίθιας συμπεριφοράς υπό δύο διαφορετικές κυβερνήσεις) και προτιμούν να νομίζουν ότι υπάρχει ένα κάποιο αμερικανικό σχέδιο πίσω από τις μεσανατολικές περιπέτειες των ΗΠΑ.

Η πλάκα είναι ότι το σχέδιο μπορεί εύκολα να βρεθεί στα πιο στοιχειώδη εγχειρίδια της γεωπολιτικής που διδάσκονται στα προπτυχιακά των διεθνών σχέσεων. Είναι αυτό που έχουμε περιγράψει πολλές φορές σε αυτό το περιοδικό: η δημιουργία χάους σε μια ευρεία ζώνη στον νότο της Ευρασίας, από τη Βόρειο Αφρική μέχρι την Κίνα. Ο στόχος του σχεδίου είναι η απαγόρευση της πρόσβασης της Κίνας και της Ρωσίας στους ωκεανούς και η οργάνωση της αδυναμίας τους να προστατεύσουν τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης τους οπουδήποτε πέρα από το εσωτερικό τους. Προς το παρόν αυτή η αδυναμία είναι εμφανής για όποιον έχει μάτια να βλέπει. Το 2011 για παράδειγμα, και ενώ ο πόλεμος στη Λιβύη είχε δημιουργήσει άλλη μια μαύρη τρύπα στον παγκόσμιο χάρτη, η Κίνα χρειάστηκε να μεταφέρει χιλιάδες υπηκόους της από τη Λιβύη. Ε, μπορεί να φανεί παράδοξο, αλλά η Κίνα δεν μπορούσε να το κάνει με δικά της πλοία. Αναγκάστηκε να μισθώσει ιδιωτικά πλοία (και τα μισθωσε από τους καλόψυχους Έλληνες καραβοκύρηδες). Το παράδοξο ενός κράτους του οποίου τα οικονομικά συμφέροντα φτάνουν μακρύτερα από τον στρατό του δεν θα μπορούσε να είναι πιο κραυγαλέο. Η Ρωσία από την άλλη, που θα έλεγε κανείς πως βρίσκεται πολύ κοντύτερα στη Βόρειο Αφρική, κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού ζήτησε από την Κύπρο την παραχώρηση μιας αεροπορικής βάσης για “μεταστάθμευση ρωσικών μαχητικών και κατασκοπευτικών αεροσκαφών”.⁹ Φυσικά η Κύπρος “επιφυλάχθηκε να απαντήσει στο αίτημα”, αλλά το γεγονός παραμένει. Το βεληνεκές της ρωσικής ισχύος είναι ανεπαρκές για να φτάσει όπως πρέπει μέχρι την περιοχή που την ενδιαφέρει (με λαμπρή εξαίρεση τους διηπειρωτικούς πυραύλους).

Πάντως η περιοχή ενδιαφέρει, είναι γεγονός αδιαμφισβήτητο. Μάλιστα το ρωσικό ενδιαφέρον περί των εξελίξεων, φτάνει πολύ μακρύτερα από τη βάση της Ταρσού της πρώην Συρίας, τη μοναδική ρωσική ναυτική βάση νοτίως του Βοσπόρου. Από τη ρωσική σκοπιά, η διάσπαση της Συρίας και η δημιουργία ενός κάποιου κουρδικού κράτους θα σημάνει την αρχή μιας γενικότερης αποσταθεροποίησης της περιοχής η οποία μπορεί να φτάσει μέχρι τον Καύκασο, δηλαδή μέχρι τα σύνορα της Ρωσίας και τον τόπο όπου διεξάγει διαφόρων ειδών πόλεμο εδώ

Το κόλλημα των αμερικανών αναλυτών με τους κατακερματισμένους χάρτες είναι παλιό. Όπως έχουμε δει σε προηγούμενα τεύχη κρατάει τουλάχιστον από το 2006. Εδώ η τελευταία εκδοχή όπως δημοσιεύθηκε στους New York Times στις 28 του Σεπτεμβρίου.* Το Κουρδιστάν έχει ήδη δημιουργηθεί (η λωρίδα στα βόρεια κάτω από την Τουρκία), η Λιβύη έχει σπάσει στα 3, το Ιράκ επίσης στα 3. Προσέξτε τη σπουδή να μην ενοχληθεί η Τουρκία και την αδιάφορη αποτύπωση των άλλων ενδιαφερόμενων με ανχό γκριζάκι.

*“How 5 countries could become 14”, New York Times, 28/9/2013.

και δεκαπέντε χρόνια. Επίσης θα σημάνει την αποδυνάμωση του Ιράν και την ισχυροποίηση της αμερικανικής κυριαρχίας στη Μεσόγειο και κατά συνέπεια στους παγκόσμιους ωκεανούς.

Με άλλα λόγια το ζήτημα “Συρία” είναι σοβαρότατο. Είναι γι' αυτούς τους λόγους που οι Ρώσοι εξοπλίζουν το καθεστώς Ασσαντ ενώ οι ΗΠΑ εξοπλίζουν τους “αντικαθεστωτικούς”. Είναι γι' αυτούς τους λόγους που οι Έλληνες, οι Ισραηλινοί και οι Τούρκοι κοιτάζουν να κωθούν όπως μπορούν στο συριακό ζήτημα. Είναι γι' αυτούς τους λόγους που ο πόλεμος στη Συρία, εκτός από όλα τα άλλα, είναι πόλεμος δια αντιπροσώπων μεταξύ Ρωσίας και ΗΠΑ. Είναι γι' αυτόν τον λόγο που στα μελλοντικά ιστορικά εγχειρίδια ο πόλεμος της Συρίας θα διεκδικήσει επάξια τη θέση του μεταξύ των προοιμίων του Δ' Παγκοσμίου Πολέμου. Είναι γι' αυτούς τους λόγους που η υπόθεση “χημικά εναντίον αμάχων” εξελίχθηκε όπως εξελίχθηκε. Μένει να δούμε πώς εξελίχθηκε, δίνοντας έμφαση φυσικά στην ελληνική πλευρά των πραγμάτων.

Χτίζοντας κράτη στη Μέση Ανατολή: Το ελληνικό κράτος.

Ήταν τέλη του Αυγούστου, τα χημικά είχαν πέσει στο κεφάλι των άμαχων στη Συρία και όλοι θεωρούσαν την αμερικανική επέμβαση σιγουράκι, δίχως βέβαια να γνωρίζουν άλλη προέλευση της σιγουριάς τους πέρα από την εγγενή κακία που έχουν οι “αμερικάνοι”. Ο υπουργός εξωτερικών των ΗΠΑ Τζον Κέρι προχώρησε σε μια μυστήρια δήλωση σχετικά με το συριακό ζήτημα:

Θα λάβουμε τις δικές μας αποφάσεις, στο δικό μας χρονοδιάγραμμα, για τα δικά μας συμφέροντα.¹⁰

Αυτή η δήλωση ερμηνεύτηκε σαν ένα ακόμη δείγμα της απροθυμίας των Αμερικάνων να λάβουν υπόψη την γνώμη της "Διεθνούς Κοινότητας" και της καούρας τους να προχωρήσουν σε ό,τι νομίζουν σωστό, ανεξαρτήτως της γνώμης των "αντιπάλων τους στον ΟΗΕ", δηλαδή της Κίνας και της Ρωσίας. Θα μπορούσε ωστόσο να υπάρξει και μια άλλη ερμηνεία αυτής της δήλωσης. Θα μπορούσε δηλαδή να υποθέσει κανείς ότι είναι μια δήλωση που απευθύνεται στους "συμμάχους" των ΗΠΑ. Κάπως σαν να υπάρχουν αποφάσεις, χρονοδιαγράμματα και συμφέροντα που επιθυμούσαν την επέμβαση στη Συρία με διαφορετικό τρόπο απ' ό,τι επιβάλλουν τα συμφέροντα των ΗΠΑ.

Όπως κρίνοντας εκ του αποτελέσματος, είναι πολύ απίθανο τα χημικά εναντίον αμάχων να έπασαν με αμερικανική πρωτοβουλία. Εκείνο που φαίνεται να έγινε είναι ότι κάποιος από τους κρατικούς ή ημικρατικούς παίκτες που επιθυμούν μια αμερικανική επέμβαση στη Συρία προσπάθησε να σπρώξει λίγο τα πράγματα. Από τέτοιους έχει μπόλικους. Το Ισραήλ, η Τουρκία, οι "αντικαθεστωτικοί" και φυσικά η Ελλάδα είναι όλοι τους ύποπτοι λόγω προθέσεων.

Όπως είναι φυσικό, ποτέ δεν θα μάθουμε ποιος έριξε τα χημικά στους Σύρους αμάχους. Μπορούμε ωστόσο να κοιτάξουμε την διαχείριση του γεγονότος από μεριάς των κρατικών συμφερόντων της περιοχής. Το ελληνικό κράτος, για το οποίο έχουμε τη χαρά να γνωρίζουμε τα περισσότερα, μέσα στον Αύγουστο αποδείχθηκε ένα από τα πιο φιλοπόλεμα κράτη του πλανήτη. Ο αντιφασίστας

απ' τον Μελιγαλά που έχει αναλάβει πρωθυπουργός επισκέφθηκε τις ΗΠΑ στις αρχές του Αυγούστου και αγόρευσε επί μακρόν περί του ρόλου της Ελλάδας ως "προπύργιου σταθερότητας" σε μια περιοχή που πάει κατά διαόλου με γοργούς ρυθμούς χάρη στις θερμές φροντίδες του οικοδεσπότη του.

Στις 27 του Αυγούστου, πέντε μέρες έπειτα από την ρίψη των χημικών στη Συρία, η ευρείας κυκλοφορίας μπροσούρα του χρηματιστικού κεφαλαίου που ακούει στο όνομα "Καθημερινή" μάς ειδοποίησε πρωτοσέλιδο ότι οι ΗΠΑ ζητούσαν τη συνδρομή της Ελλάδας για μια επίθεση στη Συρία. Η Ελλάδα ήταν λέει να λάβει θέση κλειδί στην επίθεση. Από τη μια γιατί οι σχετικές υπηρεσίες της είχαν ήδη δοκιμαστεί επιτυχώς στη Λιβύη. Από την άλλη γιατί

φαίνεται να επικρατεί μια αυξημένη επιφύλαξη στην αξιοποίηση των οδών διέλευσης που διαθέτει η Τουρκία, λόγω της αυξημένης πολιτικής εμπλοκής της Άγκυρας στη Συριακή κρίση.¹¹

Πράγματι, το τουρκικό κράτος έκανε κρα για να συμμετάσχει σε μια στρατιωτική επέμβαση στη Συρία. Μόνο που, όπως είδαμε παραπάνω, η ατζέντα του είναι ακριβώς η αντίθετη με εκείνη των ΗΠΑ. Οι ΗΠΑ επιθυμούν τη δημιουργία ενός κουρδικού κράτους και δουλεύουν γι' αυτόν τον σκοπό πολλά χρόνια. Το τουρκικό κράτος από την άλλη δουλεύει άλλα τόσα χρόνια για να εμποδίσει αυτό το ενδεχόμενο πάση θυσία (των άλλων). Και όπως έχουν έρθει τα πράγματα, τι καλύτερος τρόπος για να εμποδιστεί η δημιουργία κουρδικού κράτους από την εγκατάσταση τουρκικών στρατευμάτων στην πρώην Συρία; "Ας χάσουμε τον στρατό στο εσωτερικό της Συρίας και μετά διαπραγματευόμαστε", λένε οι Τούρκοι. "Σιγά μη χάσετε τον στρατό με τις δικές μας πλάτες για να διαπραγματευέστε μετά από θέση ισχύος", λένε οι ΗΠΑ.

Το ελληνικό κράτος γνωρίζει την ύπαρξη αυτής της ισορροπίας του τρόμου ("αυξημένη πολιτική εμπλοκή της Άγκυρας στη Συριακή κρίση", γράφουν οι πληρωμένοι ρεπόρτερ του ελληνικού υπουργείου Εξωτερικών) και υπολογίζει σε αυτήν για να μπορέσει να πουλήσει τις υπηρεσίες του. Όπως λέμε από την αρχή της λεγόμενης "κρίσης χρέους" η μοναδική ρεαλιστική "διέξοδος από την κρίση" που βλέπει το ελληνικό κράτος και ο πραγματικός πόθος των αντιφασιστών που έχουν αναλάβει την διακυβέρνηση της χώρας είναι η πολεμική εμπλοκή στην Ανατολική Μεσόγειο με τη μεριά των ΗΠΑ.

Μέσα στον Αύγουστο το ελληνικό κράτος κοίταξε να μας επαληθεύσει όσο ήταν δυνατόν. Δεν

έγινε και πολύ αντιληπτό, αλλά για τις δύο περιόδους εβδομάδες που έπαιξε το θέμα, οι Έλληνες εμφανίστηκαν ως οι πλέον ένθερμοι υπερασπιστές των ανθρωπίνων δικαιωμάτων παγκοσμίως. Στις μέρες που ακολούθησαν την ρίψη των χημικών, το ιταλικό κράτος διαχώρισε τη θέση του, η Γερμανία είπε "ρε δεν πάτε να κουρευέστε", το βρετανικό κράτος ανέθεσε το θέμα της εισβολής στο κοινοβούλιο και "δυστυχώς" απέτυχε να καταλήξει σε συμφωνία. Το ελληνικό κράτος από την άλλη υπήρξε λαλίστατο και κινητικότητα. Ο υπουργός εξωτερικών που λόγω συνωνυμίας έχει φάει την παραμύθα ότι κάποια στιγμή θα τον συμπεριλάβει η Ιστορία του Παπαρρηγόπουλου, έδωσε συνέντευξη στο Reuters στις 29 του Αυγούστου. Είπε:

"Έχουμε καταδικάσει με πολύ καθαρό και απεριφρασμένο τρόπο τη χρήση χημικών όπλων, που είναι απάνθρωπη, που είναι ένα ειδικό έγκλημα, που παραβιάζει, προφανώς, αυστηρούς κανόνες του διεθνούς δικαίου και άρα πρέπει να υπάρξει μια διεθνής απάντηση στο όνομα της νομιμότητας και στο όνομα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων."¹²

Εκτός από τη δημόσια αίτηση επέμβασης στη Συρία, οι αρχηγοί του ελληνικού κράτους δήλωσαν επισήμως από τις 30 του Αυγούστου ότι είναι πρόθυμοι να διαθέσουν στρατιωτικές εγκαταστάσεις σε ξένες δυνάμεις.¹³ Για να αποδειχτούν αντάξιοι της προθυμίας τους συνέχισαν διοργανώνοντας συσκέψεις επί συσκέψεων κάθε αρμόδιου και ημιαρμόδιου υπουργού, υφυπουργού και αρχιπιάτσου. Κατάλογος: Μέσα στις 30 και 31 Αυγούστου έγιναν συσκέψεις όπου συμμετείχαν οι υπουργοί Άμυνας, Δημοσίας Τάξης, Εξωτερικών, οι γενικοί γραμματείς των υπουργείων Εξωτερικών, Εσωτερικών, Δημοσίας Τάξης, Υγείας και Ναυτιλίας, οι αρχηγοί ΓΕΕΘΑ, ΓΕΣ, ΓΕΝ, ΓΕΑ, ΕΛ.ΑΣ, Λιμενικού Σώματος, Πυροσβεστικού Σώματος, καθώς και ο πάντα απαραίτητος διοικητής της ΕΥΠ. Η συρροή όλου αυτού του καλού κόσμου στο Υπουργείο Άμυνας χρησίμευσε για να μάθουμε ότι υπάρχουν λείει δύο σχέδια έκτακτης ανάγκης ονόματι "Κόσμος" και "Ιώνη" τα οποία έχουν εκπονηθεί ένα χρόνο πριν και αφορούν την μεταφορά ξένων υπηκόων από τη Συρία ("εφόσον βέβαια εξευρεθούν τα κονδύλια", εφόσον δηλαδή κάποιος πληρώσει πάλι τους Έλληνες караβοκύρηδες) και την θωράκιση των συνόρων εναντίον κυμάτων προσφύγων (εδώ τα κονδύλια έχουν ήδη βρεθεί). Επίσης υπάρχει ένα σχέδιο από την εποχή των Ολυμπιακών Αγώνων που αφορά την αντιμετώπιση "ασύμμετρων απειλών". Τέλος, όλοι αυτοί οι αντιφασίστες υπερασπιστές των ανθρωπίνων δικαιωμάτων συζήτησαν το ενδεχόμενο "διάχυσης της κρίσης με εμπλοκή και άλλων χωρών της περιοχής".

Με άλλα λόγια, όσο και αν είναι ξεχασμένο τώρα, για δυο τρεις μέρες το ελληνικό κράτος προετοιμάστηκε για πολεμική εμπλοκή, εξοικείωσε τον πληθυσμό με την ιδέα του πολέμου, έσεισε το φόβητρο της ασύμμετρης απειλής (βόμβες στην Ομόνοια). Και τέλος πάντων έκανε ό,τι μπορούσε για να μας δώσει να καταλάβουμε ποιο θα είναι το μέλλον μας.¹⁴ Και μετά ήρθε η δήλωση Κέρι: "Θα

S - 300

The S-300P surface-to-air missile system

Designation:
Russian military: S-300P
NATO reporting name: SA-10 Grumble/SA-20 Gargoyle
Class: medium/long-range surface-to-air missile system

Special features:

- Vertical launch
- Two missiles launched on one target
- Short deployment/redployment time

History:
The S-300 SAM system was developed in the 1960s-70s by the Almaz Central Design Bureau to replace the first-generation SAM, the S-75, for the country's Air Defense Forces, with a view to providing them with a road-mobile, multi-channel system to repulse massive air strikes; in service with the Russian Air Defense Air Force (the S-300P family) and the Ground Forces (the S-300V family). S-300PS and S-300PM systems are exported as S-300PMU and S-300PMU-1/2.

First tests:
The mid-1970s

Put into service:
S-300PT (1978); S-300PS (1982); S-300PM (1993)

Operators:

Specifications S-300PM (with 48N6 missiles)

- Range: 5-150 km
- Altitude: 10-27,000 m
- Speed of targets engaged: up to 1,800 m/sec (up to 2,800 with target designation)
- Number of targets tracked: up to 12
- Number of targets engaged: up to 6
- Deployment/redployment time: 3/5 min.
- Number of missiles in a complex: up to 48

The 48N6 surface-to-air missile

48N6 SAM specifications

- Length: 7.5 m
- Diameter: 0.519 m
- Weight: 1,800-1,900 kg
- Payload: 145 kg
- Range: 150 km
- Speed: up to 2,100 m/sec
- Overload: up to 25G

© 2008 Novosti
No reproduction of any part of this publication is authorized without prior written permission from Novosti. For permission, please contact us on +7 (495) 645-6601 (p. 7231) or by e-mail at info@novostiagency.ru

Το αντιαεροπορικό σύστημα S - 300 το είχαν αγοράσει οι Κύπριοι σε στιγμές μεγαλείων το 1998. Όπως ξέρουν όσοι μας διαβάζουν, τότε ήταν οι καιροί της "στρατηγικής περικύκλωσης" της Τουρκίας. Δηλαδή της μεγάλης πορείας που περνώντας από "τα βουνά του Κουρδιστάν" θα οδηγούσε τους φιλοπόλεμους γείτονες στη διάλυση για να μάθουν να μην είναι φιλοπόλεμοι. Η εποχή της αγοράς των S - 300 ήταν βέβαια ταυτόχρονα και εποχή αλλαγής σχεδίων. Τελικά οι S - 300 ουδέποτε έφτασαν στην Κύπρο. Έφτασαν και αποθηκεύθηκαν στην Κρήτη για πολλά πολλά χρόνια. Μέχρι που "15 μήνες πριν", το ελληνικό κράτος τους ανακάλυψε ξανά και βάλθηκε να τους θέσει σε λειτουργία. Ποιος ξέρει γιατί...

32

λάβουμε τις δικές μας αποφάσεις, στο δικό μας χρονοδιάγραμμα, για τα δικά μας συμφέροντα", μαζί και "η προσπάθεια Ομπάμα να εξασφαλίσει την συμφωνία της Γερουσίας".

Οι Έλληνες ξενέρωσαν άσχημα.

Χ και ο Έλληνας ξενερώνει ξενερώ - ώ - νει.

Η χώρα διαθέτει ένα τεράστιο φιλοπόλεμο μπλοκ. Με τη συμμετοχή της ελληνικής αστικής τάξης και ειδικά των πλοιοκτητών, με προνομιακή παρουσία στα ΜΜΕ (ιδιοκτησίας των πλοιοκτητών), με την διακυβέρνηση της χώρας στα χέρια του (αν και αυτό είναι το λιγότερο· η διακυβέρνηση της χώρας είναι πάντα στα χέρια που πρέπει να είναι). Αυτό το μπλοκ για άλλη μια φορά κοίταξε να μας προπονήσει για το ενδεχόμενο συμμετοχής σε έναν πόλεμο. Αυτός ο πόλεμος, εν γνώσει όλων των συμμετεχόντων θα μπορούσε να εξελιχθεί σε παγκόσμια σύγκρουση. Τι άλλο να σημαίνει το ενδεχόμενο "εμπλοκής και άλλων χωρών της περιοχής" που τόσο εμβριθώς συζητήσαν οι Έλληνες υπουργομαφιοζοκαρβαβανάδες; Και ποιες να είναι οι "άλλες χώρες της περιοχής"; Το Ισραήλ; Η Τουρκία; Η Σαουδική Αραβία; Το Ιράν; Η Ρωσία;

Το σίγουρο είναι ότι για πρώτη φορά απ' όσο μπορούμε να θυμηθούμε οι λέξεις "παγκόσμιος πόλεμος" άρχισαν να αναφέρονται και όχι από τους υποφαινόμενους περιωριακούς. Για παράδειγμα, σύμφωνα με τον Σεργκέι Λαβρόφ, υπ. Εξ της Ρωσίας, η Ρωσία "δεν σχεδιάζει να εμπλακεί σε πόλεμο με κανέναν". Μια ατάκα από εκείνες που λέγονται σε όλους τους τσαμπουκάδες προτού αρχίσουν να πέφτουν οι φάπες.

Το ελληνικό κράτος όμως δεν μασάει από τέτοια. Βλέπει τις πολεμικές περιπέτειες σαν μάννα εξ ουρανού. Εκπαιδεύει όσο μπορεί τους υπηκόους του στην ιδέα των επικερδών πολεμικών εμπλοκών. Και ξύνει με μανία τα "λέπια της μεταπολίτευσης" για να απομείνει το στιλπνό μεταλλικό σώμα του ελληνικού милитарισμού. Φυσικά το ξύσιμο είναι κι αυτό μια δουλειά... επίπονη. Τα προβλήματα των ελλήνων милитарιστών παρατέθηκαν με γλαφυρό τρόπο από τον υπηρέτη πολλών αφεντάδων κύριο Παπαχελά κατά τη διάρκεια της συριακής κρίσης:

Έχουμε οι ίδιοι βάλει στη χώρα μας έναν ζουρλομανδύα που δεν επιτρέπει σε καμία ηγεσία να παίξει σοβαρό γεωπολιτικό παιχνίδι. "Προσοχή μην τρακάρει κανένα τζιπ και τραυματισθεί κανένας φαντάρος", έλεγε κάποτε ένα αρμόδιος υπουργός στους υπηρέσιακούς υφισταμένους του όταν συζητούσαν την συμμετοχή της Ελλάδας σε μια διεθνή αποστολή.¹⁵

Η στιγμή του "ας πάμε στη Συρία και δεν γαμιέται και ο νεκρός φαντάρος" μπορεί να μην αργεί, ειδικά αν ο φαντάρος είναι επαγγελματίας του είδους. Φυσικά οι Έλληνες ξενέρωσαν με την αμερικανική ολιγωρία στο θέμα της Συρίας. Ο υπηρέτης πολλών αφεντάδων, τρεις μέρες μετά την ανακάλυψη του ζουρλομανδύα έγραφε άρθρο ηρωικό και πένθιμο για την "στρατηγική παρακμή της Δύσης" που δεν μπορεί πλέον ούτε έναν πόλεμο της προκοπής να κάνει.¹⁶ Αλλά έχει ο

καιρός γυρίσματα. Οι ΗΠΑ "για τα δικά τους συμφέροντα" ανέβαλαν την επέμβαση στη Συρία. Αυτή η αναβολή δεν είναι και τόσο δυσεξήγητη. Κατ' αρχήν υπάρχει το μεγάλο θέμα που λέγεται "Τουρκία". Η Τουρκία είναι ένα ισχυρό κράτος που συνορεύει με την επίμαχη περιοχή και τα συμφέροντα του οποίου αντιτίθενται στους αμερικανικούς σχεδιασμούς. Έπειτα υπάρχει το θέμα της πραγματικής συριακής ισχύος, ειδικά της αντιαεροπορικής ισχύος των ρωσικών πυραύλων S - 300 με τους οποίους ο ρεαλιστής κύριος Πούτιν έχει σίγουρα σπεύσει να προμηθεύσει το συριακό καθεστώς. Τέλος υπάρχει το ζήτημα των στόχων. Θυμηθείτε: ο στόχος των ΗΠΑ δεν είναι η στρατιωτική κατοχή ή τα πετρέλαια, αλλά η διάχυση του χάους. Με αυτά τα δεδομένα, οι προτροπές των New York Times λογικά βρίσκονται πολύ κοντά στην αλήθεια:

Η διατήρηση του αδιεξόδου πρέπει να είναι ο στόχος της Ουάσιγκτον [στην Συρία], ενώ η μόνη μέθοδος επίτευξης του στόχου αυτού περνά μέσα από τον εξοπλισμό των ανταρτών όταν οι δυνάμεις του Άσαντ μοιάζουν να επικρατούν και η στέρση της αμυντικής αυτής βοήθειας όταν το αντάρτικο μοιάζει να νικά. Η στρατηγική αυτή απηχεί, άλλωστε, τη μέχρι τώρα πολιτική του Λευκού Οίκου.¹⁷

Από την άλλη, όπως καταλάβαμε και από την δήλωση του Τζον Κέρι, υπάρχουν άλλοι ενδιαφερόμενοι που επιθυμούσαν την επέμβαση στη Συρία πολύ περισσότερο απ' ό,τι το κράτος των ΗΠΑ. Οι Έλληνες για παράδειγμα. Ο αντιφασίστας από τον Μελιγαλά επισκέφθηκε δύο φορές τις ΗΠΑ και μία φορά το Ισραήλ μέσα σε λιγότερο από δύο μήνες. Ειδικά στην τελευταία του έξοδο από τη χώρα στάθηκε δίπλα στον πρωθυπουργό του Ισραήλ, ενώ ο τελευταίος υποστήριζε ότι "το μόνο που επιτυγχάνει η οδός της διπλωματίας που επιλέγει η Ουάσιγκτον είναι να δίνει χρόνο στο καθεστώς του Ιράν για να ολοκληρώσει το πυρηνικό του πρόγραμμα".¹⁸ Προφανώς οι δυο τους ενσάρκωναν το πλήρες νόημα της φράσης "πρόθυμοι σύμμαχοι" πιθανόν λιγάκι περισσότερο πρόθυμοι από όσο θα άρσε στους αμερικανούς. Καθώς γράφονται αυτές οι γραμμές, το ελληνικό κράτος ξεπαγώνει τους δικούς του S - 300 και τους ετοιμάζει για δοκιμές. Όπως έχουμε ξαναγράψει, οι "δοκιμές" των ελληνικών S - 300 θα αποτελέσουν πολύτιμη πηγή πληροφοριών για τις δυνατότητες και τις αδυναμίες του συγκεκριμένου συστήματος που πολύ ανησυχούν όποιον ετοιμάζει επέμβαση στη Συρία.

Και εδώ είναι που βρισκόμαστε μετά από αυτό το μακρύ καλοκαίρι. Υπήκοοι ενός κράτους όλο και πιο πρόθυμοι να συμμετάσχει σε πόλεμο. Με σκοτάδια να συγκεντρώνονται σε ολόκληρη την περιοχή. Πάνω απ' όλα όμως πρόθυμοι για εφηνουχασμό με την παραμικρή ευκαιρία. "Αυτά τα πράγματα δεν γίνονται". Αυτή είναι η πραγματική αιτιολόγηση της χαλάρωσης που σκορπάει κάθε μικρό πισωγύρισμα του Δ' Παγκόσμιου Πολέμου. Είναι η χαλάρωση που καταλαμβάνει τα αμνοερφία κάθε που πλησιάζει Πάσχα. Παραδοσιακά ακολουθεί πανικός. X

Οι μη μουσουλμάνοι

Δείγμα των μη μουσουλμανικών λαών της περιοχής συσκέπτεται με θέμα τα παγκόσμια προβλήματα. Η όμορφη σύνθεση εμπλουτίζεται περαιτέρω από το πανομοιότυπο γαλάζιο των δύο σημαίων, αλλά η ισχνή χρηματοδότηση του κυρίου Σόρος δεν επαρκεί για να σας τις δείξουμε όπως πρέπει.

Σημειώσεις

1. "Ανησυχία στην Άγκυρα προκαλούν οι Κούρδοι της Συρίας", Καθημερινή, 28/7/2013.
2. Στο ίδιο.
3. "Εξέγερση στην Τουρκία", Antifa #37, 7/2013.
4. Γεώργιος Κ. Οικονόμου, "Ο αναπόφευκτος Άξονας Ισραήλ - Κύπρου - Ελλάδας", Foreign Affairs, 18/6/2013.
5. Σχετικά δες το κείμενο "Η Στρατηγική της Ανατολικής Μεσογείου", Antifa #33, 10/2012.
6. Jacques Neriah "Νέα εστία έντασης στη Μέση Ανατολή λόγω των Κούρδων", Καθημερινή, 25/8/2013.
7. Fyodor Lukyanov, "What Russia learned from the Iraq War", www.Almonitor.com, 18/3/2013. Ο Λουκιάνοφ είναι ρωσοαμερικανός πρακτοροαναλυτής και εκδότης του περιοδικού Russia in Global Affairs.
8. Spengler, "Russia's New Middle-Eastern Role", Asia Times Online, 10/6/2013.
9. "Κύπρος: Πολιτικό θέμα η Χρήση των Βρετανικών Βάσεων", Το Βήμα, 27/8/2013.
10. "ΗΠΑ: Έχουμε στοιχεία για τη χρήση χημικών", Καθημερινή 31/8/2013.
11. "Συνδρομή της Αθήνας ζητούν οι ΗΠΑ", Καθημερινή, 27/8/2013.
12. "Επέμβαση στη Συρία ζητάει ο Βενιζέλος", Ελευθεροτυπία 29/8/2013.
13. "Διευκολύνσεις θα παράσχει η Αθήνα", Καθημερινή, 30/8/2013.
14. Δεν ήταν μόνο του. Το Ισραήλ επίσης βρισκόταν σε πυρετό προετοιμασίας. Επιστράτευση των εφέδρων, διανομή αντιασφυξιόγων μασκών στον πληθυσμό, μοστράρισμα των αντιπυραυλικών συστημάτων κλπ κλπ.
15. "Γεωπολιτική και Εθνική Συνεννόηση", Καθημερινή, 28/8/2013.
16. "Η Δύση σε Πορεία Στρατηγικής Παρακμής", Καθημερινή, 1/9/2013.
17. "Μόνο ένα Αδιέξοδο θα Συνέφερε την Ουάσιγκτον", New York Times, 31/8/2013.
18. "Νετανιάχου: Επενδύστε Άμεσα στην Ελλάδα", Καθημερινή, 9/10/2013.